

»Vse izgubljeno, jaz jedini utekel pogubi! Neprijatelji pritiskajo od vseh strani!«

»In Bogdan? Tudi poginil?« vpraša starec prestrašen.

»Ne, on je pri — nevesti. In dočim je odšel — včeraj rano je bilo — obkolil nas je neprijatelj nad Morinjami, kjer je velel Bogdan, naj čakamo — in vsi so pali po vražjih ónih kroglah, vsi, samó jaz sem se umeknil, toda prestrelili so mi roko in me ranili v glavo ...«

Bledega lica se obrne vodja.

»Grgur, prejmi orožje!« reče mu in gré na rob pečevja, s katerega se vidi v doline in soteske dolenjega Krivošija.

(Konec prihodnjič.)



Tri reke.

Troje strug čez plan drži,
Reke v njih valé se trí.

Prva nosi do morjá
Znoj slovenskega možá.

V drugi plavajo solzé
Našega rodá v morjé.

Váli tretje v mórje spó,
Z našo' je rlečé krvjó.

Reke trí hité čez plan —
Kdaj jim bode tek končán? . . .

y.



Potnik.

Od tebe stráni v daljno mesto,
Od tam še dalje moram zdaj,
Srcé domá ti bilo zvesto,
Na tujem bode vekomaj!« . . .

On kraje zapustí domače,
A nje med tujim svetom ni —
Kaj mesta hrup mu, kaj palače,
Kaj njemu tujke so očí?

Ostavi mesta, ljudstvo tuje,
In vrne potnik se domóv,
Iz stolpa tožno pesem čuje —
Kaj ta pomeni glas zvonóv?

Ni znal, da ona je nevesta,
Nje zaročenec — grob hladen . . .
Da njemu bila bi nezvesta,
Ves svet se trudil je zaman!

y.

